

Rigsdagstidende.

1853.

Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 30.

Sjette Sessions tredje Samling.

Tiende Møde.

Tirsdagen den 28de Juni.

(Fortf.)

Forflag af Kirke og Underviisningsministeren:

§ 21 F, a. 1. α. Den til bestandige Understøttelser til Videnskabsmand og videnskabelige FormaaIs Fremme opførte Sum af 5,598 Rbd. forhøies med 500 —

til 6,098 Rbd.

vedtoges med 58 Stemmer mod 13.

Formanden: Vi gaae derpaa over til det Ændringsforslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning), som findes paa Blad 8 under Nr. 1. Den ærede Forslagsstiller har Ordet.

Tscherning: Man vil see, at dette Forslag ikke gaaer ud paa at forøge eller formindre Udgifterne, men kun paa en Ompostering af en Sum af 200 Rbd. For at retfærdiggjøre dette Forslag, maa jeg bringe Thinget i Erindring, hvorledes den her nævnte Mand's Stilling har været. De Medlemmer, som have været længere i Folkethinget, og de, som have fulgt Forhandlingerne, ville erindre, at allerede meget tidligt henlevede Finantsudvalget Opmærksomheden paa Skovbrugets Mangler og paa den Mangel paa Indsigt i Skovenes virkelige Beskaffenhed, som fandtes hos alle de dermed Beskæftigede; vi kunne sige hos Alle; thi det blev klart for os Alle, at Mangelen paa Indsigt endnu var større end Mangelen paa Nidsjærhed og Iver. Man blev snart enig med Regjeringen om, at der maatte skee en Omordning af Skovvæsenets

Forvaltning, og at man maatte see at trænge ganske anderledes end hidtil ind i Kjærnen af denne Forvaltning, for at bringe et Udbytte tilveie. En af de Mænd, dengang Medlem af Folkethinget, som ydede Thinget i saa Henseende stor Tjeneste, og ydede ogsaa Regjeringen stor Tjeneste, da han af den blev kaldet til Medlem af den Commission, som fik det Hverv at anstille Undersøgelse om Skovvæsenets Tilstand, er den her omtalte Doppermann. De ville Alle erindre, med hvor stor Sagkundskab han vidste at sætte Thinget ind i Forhold, som vare det saa fremmede, en Sagkundskab, der i alle de senere Undersøgelser, vi ere komne til at anstille i saa Henseende, ikke har svigtet, men har havt sin fulde Berettigelse. Det blev dengang et Duffe, og jeg tør sige fra de nærmest Staaende i Regjeringsringen, fremdeles at kunne benytte denne Mand's Kræfter, i Forstvæsenets Tjeneste, Noget, hvortil han ogsaa selv havde Lyst og Drift, da han meget havde beskæftiget sig dermed; det blev da bestemt, at han skulde indtræde i selve den saakaldte Forstetat, den Stand, som det er paalagt at beskæftige sig med disse Sager. Man veg imidlertid tilbage for det, som havde været det Simpleste, at ansætte ham uden videre; man bukkede sig for Examentyranniet og paalagde denne Mand, en Mand i en fremrykket Alder, en Folkethingsmand med saa udmærkede Kundskaber, man paalagde ham, for at blive ikke mere end Skovrider, at underkaste sig Examen. Han gjorde det; han underkastede sig Examen, og bestod den bedre end Halvdelen af dem, der tilsammen have taget denne Examen, endogsaa høit op i den bedre Halvdeel. Men, da nu Spørgsmaalet blev om at ansætte ham i det Fag, som var stillet for ham som et postivt Maal at efterstræbe, saa svigtede man. Hvorfor,